



ת"פ 34947/06/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה, המאשימה נגד ש.ז., הנאשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 34947-06-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ז'
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד דואק
נגד
ש.ז. - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד זכות

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירה.

האישום

1. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירה של תקיפת בת זוגו, וגרימת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

לפי תיאור העובדות, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג ולהם 3 ילדים. במועד שאינו ידוע במדויק, סמוך לחג השבועות שנת 2012, בביתם ביישוב אאאא, לאחר וויכוח, עזב הנאשם את הבית, וחזר לאחר שהמתלוננת ביקשה כי ישוב. מששב, במהלך שיחה נופף באצבעו אל מול ובצמוד לפניה של המתלוננת. המתלוננת אמרה לו שלא יאיים עליה, ניסתה להתרחק ממנו, או אז תקף אותה הנאשם בכך שסטר על לחיה בחוזקה. למתלוננת נגרמו חבלות בדמות חתך מדמם בשפה, סימן כחול תחת עינה, ירך לה דם, היו לה כאבים בלסת במשך תקופה, ובסמוך לאירוע היא איבדה את הכרתה מספר פעמים. כמספר ימים לאחר האירוע, במועד שאינו ידוע במדויק, ביקשה המתלוננת מן הנאשם להתנצל, או אז אמר לה שלא יתנצל, זה הגיע לה, וכל פעם שתתנהג ככה, תחטוף ממנו מכה.

2. נוכח יושנה החריג של העבירה, ראוי להסביר כי שלב החקירה התמשך על פני תקופה ארוכה במיוחד,



במהלכה נסגר התיק על ידי יחידת התביעה המשטרית, בשל העדר ראיות מספיקות, אך נפתח מחדש בהנחיית פרקליטות המדינה, בעקבות ערר שהגישה המתלוננת. השתלשלות העניינים הארוכה מפורטת בהחלטת מיום 10.1.18, בה דנתי בעתירת הנאשם לביטול האישום מחמת הגנה מן הצדק, בשל איחור בהגשת כתב האישום באופן החורג מהנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1.202 - משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום (להלן: הנחיית היועץ). באותה החלטה קבעתי כי לא הוכח שהתביעה חרגה מסד הזמנים, זאת לאחר שעלה כי הערר הוגש באיחור משמעותי, וזכה לטיפול בהתאם להנחיות. אמנם, מצאתי כי חל שיהוי רב בשלב הביניים של העברת התיק לתביעה לצורך קבלת התייחסותה לערר, אך סברתי כי עוצמתו של פגם זה אינה רבה (השיהוי לא עלה כדי חריגה מהנחיית היועץ). כך סיכמתי את הסוגיה: "אינני מתעלמת מכך שהתמשכות ההליך יש בה כדי לגרום עינוי דין לנאשם. ואולם, מעבר לכל שנאמר עד כה, יש לזכור כי לצורך הכרעה בטענת הגנה מן הצדק, על בית המשפט לשקול את עוצמת הפגם שנמצא, למול האינטרס הציבורי בניהול ההליך הפלילי. במקרה דנן, מול טענות הנאשם לעינוי הדין, ניצב אישום המייחס לו עבירות אלימות כלפי בת זוגו, אשר הותירו חבלות של ממש בגופה. בנסיבות אלה, הפגם שנוצר בעטיו של חלוף הזמן, אינו מצדיק מתן פטור גורף מאחריות פלילית על דרך של ביטול כתב האישום". לאור קביעתי זו, נדחתה עתירת הנאשם לביטול האישום.

3. עוד יש לציין כי בתחילה נכללה בכתב האישום עבירה נוספת של איומים כלפי המתלוננת, אך התביעה ניאותה למחוק עבירה זו, בשים לב להחלטת פרקליטות המדינה שקיבלה את ערר המתלוננת, והורתה לתביעה להגיש כתב אישום בגין עבירת תקיפה בלבד.

4. הנאשם כפר באישום וטען כי האירוע לא היה ולא נברא. כיוון שכתב האישום לא נקב תאריך מדויק, נטען כי אין יכולת לגבש טענת אליבי. הנאשם טען עוד כי המתלוננת אינה בריאה בנפשה, וזה הגורם לתלונה נגדו.

מסד הראיות

5. למעשה, המדובר במקרה שבו עומדות גרסאות המתלוננת והנאשם זו מול זו "גרסה מול גרסה". עם זאת, התביעה הביאה לעדות אף את אמה של המתלוננת ואת חברתה, אשר שמעו מפיה אודות התקיפה, כל אחת בתורה. בנוסף, הוגשה בהסכמה הודעתו של פסיכולוג שטיפל במתלוננת. מנגד, מצד ההגנה העידו הנאשם ובנו.

6. פרשת ראיות התביעה היתה דרמטית ביותר, נוכח סערת נפשן של המתלוננת ואמה. לא פעם התקשיתי להשיב את הסדר באולם על כנו, זאת בשל סגנון עדותן של השתיים, כפי שמשתקף בפרוטוקול. אפשרתי למתלוננת ואמה להעיד באריכות מופלגת, על מנת לתת לכל אחת מהן הזדמנות מלאה לומר כל אשר ברצונה ביחס לנאשם, לרבות תיאור וניתוח מערכת היחסים על פני שנים ארוכות. בתוך כך, היתה לי הזדמנות להתרשם היטב מדמותן של המתלוננת ואמה.

7. לאחר שמיעת העדויות באתי לידי מסקנה לפיה בשום אופן לא ניתן להשתית הרשעה על הראיות שהובאו, שכן נותר ספק ממשי בשאלה האם האירוע הנטען התרחש במציאות.



להלן אפרט את הקשיים שמצאתי בראיות התביעה, ואשר הובילו למסקנה הסופית.

עדות המתלוננת

הערות כלליות

8. מעדות המתלוננת עלה כי היא אינה מצויה בקו הבריאות מזה שנים רבות, ואין מחלוקת על כך שהיא מטופלת בתחום בריאות הנפש, אם כי לא הובהר עד תום מה טיב הבעיה ומה הטיפול שניתן. המתלוננת העידה כי היתה מאושפזת מספר פעמים בגין בעיות אכילה, ואף סבלה מחרדות נטישה (עמ' 58-59). כמו כן, העידה כי בעת האירוע היתה בטיפול על בסיס יומי בבית החולים באר יעקב, וכיום היא נוטלת כדורים.

לא הייתי מוצאת לנכון לפתוח בתיאור מצבה הרפואי של המתלוננת, אלמלא עלה עניין זה מפיה, פעם אחר פעם. בנוסף, כבר בפתח עדותה, הציג ב"כ הנאשם מכתב מיום 28.6.17 שנמצא ברשותו, מטעם ד"ר ליאגוטה מהמרכז לבריאות הנפש באר יעקב, בו נאמר כי המתלוננת מצויה בהחמרה של הפרעה פוסט טראומטית, ובהגעתה למרפאה נכנסה להתקף פאניקה עם ניתוק. נכתב כי במצבה זה, אינה מסוגלת להיחקר בבית משפט או להיות נוכחת בדיונים, שכן הדבר עלול לגרום להחמרה נוספת במצבה.

נוכח תוכן המכתב ובשים לב לכך שחלפה שנה מאז נכתב, פניתי אל המתלוננת על מנת לוודא כי היא חשה בטוב ומסוגלת להעיד, והיא השיבה כך: "ברור שאני בפוסט טראומה אבל בסדר אני רוצה להעיד. שש שנים אני מחכה להעיד את העדות הזו, זה האירוע הכי חשוב בחיי. יש לי הוכחה, שהגשתי את התלונה. אני בטראומה מהבוקר אבל אני אעמוד בזה. מומחים בית משפט קבעו לי 100 אחוז אי תפקוד עקב התעללות הבעל בתקופת נישואיה ועברו על כל הממסכים במשך 20 שנה וכל האשפוזים" (עמ' 58 ש' 20). לאחר הערה זו, החלה המתלוננת בעדותה, שהתפרשה על פני 27 עמודי פרוטוקול.

9. המתלוננת העידה בסערת רגשות בולטת, כשהיא מדברת בשטף ובמהירות רבה, עד כדי כך שהתעורר קושי לעקוב אחר דבריה. בתוך כך, פעמים רבות מאד נמנעה מתשובות ישירות לשאלות, ובמקום זאת נמסרו תשובות ארכניות, משיקות בלבד לנושא אודותיו נשאלה, תוך הפנייה לאינסוף אירועים ואפיזודות, אותם לטענתה תיעדה והקליטה, או שאודותיהם סיפרה לאחרים, כל זאת על מנת לשכנע באמיתות דבריה נגד הנאשם. המתלוננת נשאלה רבות בניסיון לסייע לה לעגן תיאוריה, אך כל שאלה כזו מצד ב"כ הצדדים או מצד בית המשפט, הובילה לתיאורים ארכניים נוספים, ניסיונות חיפוש ופשפוש בערימת מסמכים שהחזיקה בידה, ושטף דברים מהיר, תוך שהיא ממשיכה לתאר את גודל מצוקתה וסבלה מ"התעללות" הנאשם בה. למרות הקושי לעקוב אחר כל פרטי דבריה, שמעתי את המתלוננת באריכות ובאוזניים כרויות, על פני כמה שעות. לצערי, עלי לקבוע כי העדות עוררה קשיים מהותיים.

אמנם נראה כי המתלוננת משוכנעת בגרסתה לגבי קרות האירוע, אך פרט לשכנוע הפנימי העמוק שלה, לא



מצאתי עיגון ממשי לטענותיה. יודגש, עדותה פרשה בפני תמונה רחבה ורבת היבטים של יחסיה עם הנאשם, על פי נקודת מבטה, כך שיכולתי לבחון קיומם של עוגנים לטענות שונות ורבות, אך פעם אחר פעם נמצאו דבריה חסרי כל תימוכין, ולא פעם נתגלו סתירות פנימיות. למען האמת, התרשמתי כי המתלוננת מתמודדת עם קשיים משמעותיים מתחום בריאות הנפש, ויש להעריך אותה על מאמציה להעיד, אך עם זאת, חובתו של בית המשפט היא לבחון האם הובאו ראיות שניתן לבסס עליהן הרשעה.

10. התביעה טענה כי סערת נפשה של המתלוננת מלמדת על מהימנותה, והפנתה אף לעימות שנערך בינה לבין והנאשם, בתחנת המשטרה, ביום 14.11.13 (ת/8). לאחר צפייה, התרשמתי היא כי לא ניתן ללמוד מן העימות דבר. גם באותו מעמד, היתה המתלוננת שרויה בשכנוע פנימי עמוק, והטיחה בנאשם את כל מררתה, ללא הפסקה, באופן חזרתי, סוער(כיוון שאין לי ידע רפואי אני נמנעת משימוש במונח: פאניקה), ארכני, ובלתי מעוגן, בדומה למה שאירע בשעת עדותה. מול שטף דיבורה, התקשתה החוקרת לנהל את העימות, ואילו הנאשם נותר שותק, כיוון שלא התאפשר לו פתחון פה. המתלוננת המשיכה בהטחת האשמות תוך כינוי הנאשם "אפס" שוב ושוב, כשהיא נסערת. בסיומו של העימות, פרצה בבכי היסטרי, והחוקרים התקשו להרגיעה. התרשמתי הזירה היא כי העימות, כמו גם העדות, מילאו עבור המתלוננת צורך פנימי כלשהו, שספק אם הועיל לבריאותה, וייתכן כי לכך התכוון ד"ר ליאגוטה במכתבו.

11. מפאת הרגישות, לא אפרט את כל הקשיים הרבים שעלו בעדות המתלוננת. לדעתי, בנסיבות המיוחדות, ולאור מה שעלה, נכון יותר להפנות לפרוטוקול עצמו (ראו למשל: עמ' 62-60), ולהסתפק בהפניה לכמה קשיים בולטים, שדי בהם על מנת לעורר ספק סביר.

קשיים שעלו

12. כזכור, כתב האישום אינו מציין את המועד שבו התרחש האירוע, וכבר בכך היה כדי להקשות על יכולת הנאשם להתגונן. ואמנם, ב"כ הנאשם הקדיש מאמצים רבים לחקירת המתלוננת בעניין המועד מהמדויק שבו התרחש האירוע לטענתה, העיתוי שבו סיפרה לכל אחד ממקורביה (אמה, הפסיכולוג גיא גרנות, חברתה ג'), ומועד הגשת התלונה.

אין מחלוקת על כך שהמתלוננת והנאשם שהו יחד עם ילדיהם בחו"ל, למשך מספר שבועות בקיץ 2012, ושוב ארצה ביום 27.7.12. המתלוננת העידה כי האירוע התרחש עוד קודם לנסיעתם, ובעטיו חששה מן הנסיעה עם הנאשם, ולא ניתן מצדה הסבר מספק לכך שבחרה לנסוע למרות מצוקתה. לא נטען כי הנאשם הפעיל עליה לחץ בעניין הנסיעה. עוד העידה כי מיד עם שובם, ביום שישי בשבוע, היתה שרויה במצוקה רבה בעקבות התייחסות "מתעללת" של הנאשם כלפיה במהלך הטיול, עד כדי כך שאמה נטלה אותה עמה לביתה שלה. המתלוננת הפליגה בתיאורים של גודל המשבר בו היתה נתונה אז, אך בניגוד לכל המצופה, לא פנתה למשטרה, לא באותו יום, ואף לא לאחר מכן, ועניין זה מעורר תמיהה.

רק ביום 23.8.12 (למעלה מחודשיים לאחר חג השבועות, שהוא נקודת הציון בכתב האישום), הוגשה התלונה. הנאשם טוען כי מועד זה אינו מקרי, אלא נעוץ בכך שביום 21.8.12 הגיש הוא תביעת גירושין נגד המתלוננת בבית הדין



הרבני (נ/2), אשר יש להניח שהומצאה לידי המתלוננת, וזהו הגורם להגשת תלונתה. בעניין זה נחקרו המתלוננת ואמה ארוכות, ואין בידי לקבוע ממצאים, אם כי יש להודות שהשתהות המתלוננת, והעיתוי בו בחרה להתלונן, מעוררים תהיות. אציין עוד כי התמיהה מתחזקת נוכח העובדה שאמה של המתלוננת, ת', הגישה תלונה משלה נגד הנאשם ביום 21.8.12 (בו ביום שהוגשה תביעת הגירושין), למרות שלטענתה סבלה תחת ידו של הנאשם מזה תקופה ארוכה. התנהלותן של השתיים העלתה חשש לכך שפעלו באופן מגמתי, בתגובה לתביעת הגירושין.

13. המתלוננת תיארה בעדותה כי הנאשם סטר לה בעוצמה רבה מאד: "והוא בא עם יד מאיימת לפרצוף שלי ואז שאמרתי לו אתה לא מאיים עלי הוא נתן לי מכה והרגשתי אותה כאן (מצביעה על הלחי והרקה) באותו רגע הרגשתי שאני לא יודעת מה קורה, זה לא סטירה, זה אחרי זה מהכאבים זה הזיז לי את כל... היה לי כאבים בלסת, היה לי דם גם, כל החולצה היתה דם מהפה או מהשפה, אני חושבת שהשפה נפגעה לי. היה לי קשה ככה לא סיפרתי על זה לאמא אבל היא שאלה אותי אחרי כמה זמן למה את מדברת ככה אמרתי לה שזה מהמסטיקים וידוע שאני לועסת הרבה ואמרתי לה שנתפסה לי הלסת. היתה לי ירידה בשמיעה והלכתי לרופא ובאמת היתה לי ירידה בשמיעה ולא טיפלתי בה ואני לא יוצאת מהבית כמעט בשנים האחרונות"(עמ' 60). ואולם, למרות חומרת הפגיעה הנטענת, לא קיים בחומר הראיות תיעוד כלשהו לחבלות שנגרמו.

14. באופן הסותר לחלוטין את עדותה הקודמת, העידה המתלוננת מיד ובסמוך, כי כלל לא נגרמו לה החבלות שתוארו: "זה לא חבלות שראו, בהתחלה היה לי קצת כחול בעין" (עמ' 61 ש' 1), מה שמחליש עד מאד את תוקף דבריה.

15. המתלוננת טענה שוב ושוב, בתוך שטף דבריה, כי הקליטה את הנאשם, או שיש בידה מסמכים נגדו (עמ' 61 ש' 13; עמ' 63 ש' 27; עמ' 65 ש' 19; עמ' 69 ש' 17; עמ' 70 ש' 23; עמ' 71 ש' 28 וכו' וכו'). עוד טענה שהעבירה הקלטות מפלילות לשמירה אצל חברתה ו' (עמ' 63 ש' 28), וקיים תיעוד של השיחה בה שיתפה את הפסיכולוג שלה גיא גרנות (עמ' 73 ש' 27). בנוסף, טענה שהקליטה את הפחד של ילדיה מפני הנאשם (עמ' 69 ש' 17; עמ' 71 ש' 22). כמו כן, טענה כי הנאשם נמצא מסוכן כלפי הילדים, על ידי גורמי הרווחה, ויש בידה הקלטות על כך: "אם רק תיתנו לי להשמיע את השיחות עם המשטרה והשוטר אומר שזה לא קרה ותשמעי את יועצת בית הספר אומרת "אבא תקף אותי" פקידת הסעד אומרת "לא יכולתי לקבל את האמת מאף אחד מבתי הספר" בחצי שנה בדקה 23 בתי ספר, כולם מפחדים, זה מוקלט, יש לי את כל הדברים, אודי המטפל שלי... גיא זוכר את זה. וגיא מוקלט זוכר את זה" (עמ' 74). וכן טענה ששמעה על אלימות הנאשם כלפי הילדים מפי המורה היועצת בבית"ס (עמ' 62 ש' 11), ומפי הרופאה פסיכיאטרית המטפלת בה (עמ' 62 ש' 10). לכל אלה לא נמצאו בדל של ראיה או תימוכין.

המתלוננת טענה כי הוגשו בבית המשפט למשפחה תסקירים בהם נכתב כי הנאשם מסוכן כלפי הילדים ואין לתת לו משמורת, וביקשה להציג את התסקירים. לבקשתה עיינתי בתסקירים, ולא מצאתי בהם את הנתען כלל (עמ' 82).

16. לתמיכה בטענותיה, מסרה המתלוננת למשטרה את יומנה האישי בו לפי דבריה תיארה את האירוע נושא האישום. התביעה הגישה דף 15 מתוך היום (נ/3), שאינו נושא תאריך, והמתלוננת העידה כי הוא נכתב אודות האירוע (עמ' 67 ש' 20-27; עמ' 79 ש' 19). ביומנה כתבה: "סטירה אחת ממשית פותרת כהרף עין את הסתירה הפנימית



לפתע משקפת תקופה ארוכה... סטירה אחת ממשית פותרת כאב גדול שהיה עצור בפנים... סטירות מכאיבות וגדולות וכו'..". ואולם, ב"כ הנאשם הציג למתלוננת דף אחר מתוך היומן (נ/4), שנכתב ביום 21.8.11 (כעשרה חודשים קודם לאירוע), שאף בו כתבה על סטירה, זאת תחת הכותרת "חלום", ואף שם תיארה "בדיוק כשחשתי מעט בטוחה חטפתי ממך סטירה וכו'..". המתלוננת נשאלה אודות האפשרות שכבר במועד שקדם לאירוע, העסיקה אותה המחשבה על סטירה מצד הנאשם, בגדר "חלום". עוד נשאלה, כיצד ייתכן שכתבה אודות סטירה בשנת 2011, שעה שהיא מאשרת כי הנאשם מעולם לא תקף אותה פרט לאירוע דנן, ושמה יש בכך כדי ללמד כי העיסוק בכך שהנאשם נתן לה סטירה היה מבחינתה עיסוק ב"חלום" בלבד. לכך לא מצאה המתלוננת הסבר מניח את הדעת: "זה לא חלומות. תן לי להיזכר (מעיינת). האמת לא הצלחתי לקרוא כי כולם סביבי". יוצא אפוא, שאין ביומן כדי לחזק את האוטנטיות של התלונה שכן ספק אם תכנו עוסק בסטירה ממשית.

17. במהלך העדות, עלו פעם אחר פעם טענות מפי המתלוננת, לפיהן אנשים שונים פעלו במכוון על מנת להעלים ראיות נגד הנאשם. כך, טענה כי "מגיעים אלי שוטרים לא פעם, הם לעולם לא מסבירים למה הם באו מלכתחילה גם אחרי שהם הולכים הם לא הסבירו מה היה" (עמ' 71 ש' 1); "דברים נחקקים במשטרה" (עמ' 71 ש' 10); "כולם מפחדים ואחר כך מכחישים" (עמ' 78 ש' 18); "בשבוע הזה הסתכלתי אצלו בטלפון וראיתי שהיה לו שם, שם של מישהו שכל הזמן הוא אמר שהוא מכיר עבריינים וראשי ממשלה ומלא שיחות אליו ועורכי דין ונלחצתי" (עמ' 76 ש' 14), ועוד ועוד. דבריה אלה, לא תרמו לחזוק מהימנותה.

18. כאן המקום לציין כי מספר ימים לאחר מועד עדותה, מצאה המתלוננת לנכון להגיש מסמכים לתיק בית המשפט, על דעת עצמה וללא תיאום עם ב"כ הצדדים, אך אלה הוצאו מן התיק על פי החלטתי. בנוסף, בדיון האחרון, הודיעה התביעה כי המתלוננת ניגשה יום קודם לכן לתחנת המשטרה ומסרה שם מסמכים נוספים שמצאה כעת (תרשומות שערך הפסיכולוג גיא גרנות (להלן: גיא)), אשר לדעת התביעה יש בהן כדי לחזק את עדותה. התביעה עתרה להגשת התרשומות וזימונו של גיא לעדות נוספת, אך לבקשה זו לא נעתרתי, מכמה טעמים. ראשית, הוספת ראיות בשלב כה מאוחר של המשפט, יש בה כדי לפגוע בהגנת הנאשם, אשר ההליך מתנהל נגדו מזה למעלה משש שנים. שנית, לא הוסבר מה הטעם לגילוי המאוחר כל כך של הראיות הללו, שעה שהמתלוננת מנהלת מסע מתמשך להפללת הנאשם, וחזקה עליה שהפכה כבר כל אבן בחיפושיה אחר תיעוד לעבירה הנטענת, כפי שעלה מעדותה. שלישית, לא הוצגו מפי התביעה כי נתקבל אישור פרקליט המחוז לביצוע השלמת החקירה בעיצומה של פרשת ההוכחות, כנדרש על פי הנחיית פרקליט המדינה (הנחייה 6.11- השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום, 7 אפריל 2003, סעיף 5). רביעית, קבלת הראיה מנוגדת להוראת סעיף 77 לחסד"פ. חמישית ועיקר, התרשמתי שלא היתה יכולה לצמוח לתביעה תועלת של ממש מהגשת התרשומות, נוכח הקשיים הקרדינליים שעלו.

אציין כי נדרשתי לנקודות אלה, לא רק לשם פירוט השתלשלות העניינים, אלא גם על מנת להבהיר את הבעייתיות שהתבלטה בהתנהלות המתלוננת במהלך המשפט.

19. לאחר בחינה יסודית של עדות המתלוננת, אני סבורה כי צוהר למצבה המורכב ניתן למצוא בדבריה, בהם תיארה את מידת עיסוקה בהפללת הנאשם: "עברו 6 שנים וחצי מלהיות במיטה עם חרדות יש לי לעבור על הקלטות וניירות שמאד קשה לי וזה לוקח שנים, מה לעשות..." (עמ' 74 ש' 5), וכן בדברים בהם פתחה את עדותה: "שש שנים



אני מחכה להעיד את העדות הזו, זה האירוע הכי חשוב בחיי (עמ' 58 ש' 20). בזכרנו כי המתלוננת אישרה שהנאשם נתן לה סטירה אחת, ולא היו מעשי תקיפה נוספים מצדו (עמ' 67 ש' 24), נוצר הרושם שהיא עסוקה בהפללתו באופן בלתי סביר (שלא לומר כפיייתי), זאת ללא תימוכין בראיות.

20. סיכומי של דבר, עדות המתלוננת היתה רצופה קשיים.

עדות אמה של המתלוננת, ת'

21. ת' לא נכחה בעת האירוע, ועדותה נועדה לתאר את מצבה של המתלוננת לאחר מכן. גם בעדות זו, אני מוצאת קשיים רבים.

22. אין מחלוקת על כך שבנוסף לניהול ההליך דן, התלוננה ת' נגד הנאשם בגין ביצוע מעשים מגונים כלפיה, ובאותו עניין הוא הורשע בדן. עניינו של ההליך הנוסף לא הובא בפניי בפירוט כמובן, ואין לו כל משקל במסגרת ההליך דן.

23. עדותה של ת' היתה סוערת ונרגשת, תוך צעקות ובכי, חליפות (עמ' 39 ש' 8; עמ' 41 ש' 5, 14, 25), ותוך תנועות דרמטיות ומוגזמות (עמ' 47 ש' 2, 22; עמ' 51 ש' 27). כמו כן, הרבתה לייחס לנאשם "התעללויות נוראיות" כלפי המתלוננת, כל זאת בחוסר הלימה לעובדה שהמדובר באירוע יחיד של תקיפה.

24. לצד היריעה הרחבה שניסתה ת' לפרוש, ידיעותיה בנוגע לאירוע נושא האישום היו מצומצמות למדי, ובעצם, התמקדו בכך שהמתלוננת סיפרה לה על התקיפה, במהלך השבת בה שהתה בביתה, מיד עם שובה מתאילנד. מרבית דבריה היו בלתי רלוונטיים לאישום, ובהם תיארה את התנהלותו ה"מתעללת" של הנאשם, שאלה נחשפה במהלך השנים.

25. עלה במהלך המשפט כי בין המתלוננת לת' מתקיימת מערכת יחסים קרובה ביותר (שלא לומר סימביוטית). ת' העידה על מערכת יחסים "טובה מאד" (עמ' 35 ש' 23), וניתן היה להתרשם כי היתה מעורבת מאד בחיי המשפחה של הנאשם והמתלוננת. יותר מזה, התרשמתי כי מדובר באם מגוננת כלפי המתלוננת, המזדהה עם גרסתה באשר היא, באופן מוחלט, שכן היא חזרה ועמדה על דעתה: "הבת שלי לא יודעת לשקר" (עמ' 41 ש' 19; עמ' 49 ש' 13; עמ' 52 ש' 6), זאת גם כשעומתה עם קשיים בגרסת המתלוננת. בנוסף, לפי עדותה, המתלוננת אמרה לה ביום חזרתה מתאילנד: "רק למענך ובשבילך אני חיה", תוך בכי, והדבר מלמד על עוצמת הקשר והסולידריות בין המתלוננת לבינה. היות שמדובר באם ובת, ולנוכח יחסי הקרבה המיוחדים הללו, יש לנהוג בזירות כלפי עדותה של ת', כמקובל בעדויות של בני משפחה אחת (ע"פ 127/62, בן בסט נ' היועץ המשפטי לממשלה (פד"י ט"ז, 1374); ע"א 761/69 פינקל נ' הדר (פד"י ל"ה(2) 48); ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מד"י (פד"י ל"ה(4) 85); קדמי, על הראיות (2009), חלק ראשון, עמ' 473).



26. עיון בעדויותיהן של ת' והמתלוננת מעלה כי השתיים השתמשו בביטויים ובסיפורים זהים, המעוררים חשש כי בשיחותיהן הרבות שיתפה המתלוננת את ת' בגרסתה, ובכך "זוהמה" עדותה של ת' . ניתן להפנות לכך שהשתיים טענו כי הנאשם נקט "התעללות" כלפי המתלוננת, והיא היתה כבתוך "כת": המתלוננת אמרה: " מה שהוא התעלל בי כל השנים, לא הבנתי 4 שנים לא הבנתי כמה התעללות, זה כמו כת. הוא ממשיך לשלוט בי בכת הזו, עד עכשיו כולם שותקים" (עמ' 61 ש' 12) ואילו ת' העידה: "'14 שנים הוא התעלל בי מינית, התעלל בבת שלי, ולא סיפרתי לאף אחד. חיינו בכת, פחדנו לדבר למי אני מספר?" (עמ' 45 ש' 4). בנוסף, שתיהן הזכירו כי הנאשם התעלל במתלוננת בכך שאילץ אותה להרים "כדים ענקיים" עם חבל כרוך לצווארה (עמ' 41 ש' 7; עמ' 63 ש' 20). באותו אופן חזרו השתיים על סיפורים נקודתיים זהים, תוך שימוש בביטויים זהים, כך שעולה חשש כי ת' "הוזנה" על ידי המתלוננת, ועל כן ערך עדותה מוגבל.

27. ת' הגישה תלונה משלה נגד הנאשם ביום 21.8.12, אך באותו מעמד תיארה גם מעשים שונים שלו כלפי המתלוננת וילדיה. ואולם, באופן תמוה ביותר, לא מסרה באותו מעמד מאומה בעניין האירוע דן, זאת למרות שלטענתה המתלוננת סיפרה לה אודות הסטירה, מיד עם שובה מתאילנד. התמיהה עליה גוברת, שעה שהיא מעידה כי בבוקר יום הגשת התלונה התרחש וויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת ליד ביתה, מה שהיה אמור להניע אותה לאזכר בפני החוקר אף את האירוע דן. למעלה מזה, כפי שנכתב קודם, המועד בו הגישה תלונתה הוא המועד בו הוגשה תביעת הגירושין מצד הנאשם, וצירוף המקרים מעלה חשש כי הגשת התלונה נעשתה באופן מגמתי, בתגובה לכך. כשנשאלה ת' כיצד זה שלא אזכרה בתלונתה מאותו יום את תקיפת בתה שהיתה כה מזעזעת בעיניה, השיבה באופן בלתי משכנע: "הלכתי בקשר אלי ולא בקשר למ' " (עמ' 46 ש' 19).

28. מן העדות ניתן היה להתרשם כי ת' פגועה ביותר מכך שנכדיה מצויים במשמורתו של הנאשם, עד כדי כך שאמרה: "הוא גמר לי את החיים בזה שאני לא רואה את הנכדים" (עמ' 50 ש' 6), וחזרה לעניין זה שוב ושוב. בנוסף, אמרה: "אם אני צריכה ללכת למסור עדות חדשה אני אעשה את זה. נתת לי רעיון, ככה הילדים באמת יחזרו אלי. צריך לדעת אצל מי הם עכשיו. הבנתי כמה הייתי מטומטמת. או.קי. כמה הייתי מטומטמת" (עמ' 55 ש' 15). דבריה העלו חשש שמטרתה היא להשיב את הנכדים לרשות בתה, ויהי מה, גם במחיר של הפללת הנאשם ללא הצדקה.

29. כללו של דבר, העדות כולה נשענה על דברים ששמעה ת' מפי המתלוננת, ולנוכח התרשמותי מן המתלוננת ומצבה הבריאותי בעת ההתרחשויות, אינני סבורה שדי בהם על מנת לבסס הרשעה.

עדות ג'

30. ג' היתה מיוודת עם המתלוננת, ומשפחותיהן של השתיים נסעו יחדיו לטיול בתאילנד. בעדותה מסרה כי המתלוננת סיפרה לה אודות הסטירה שנתן לה הנאשם, והביעה את רגשותיה בפניה לפני הטיול, במהלכו ולאחריו. לדעתי עלו פערים רבים בין עדותה לבין עדות המתלוננת. כיוון שעדותה שולית, ואין בה כדי להשפיע השפעה מכרעת, אסתפק בציון הקשיים העיקריים שעלו.



31. קיימת אי בהירות בעניין העיתוי בו סיפרה המתלוננת לג' אודות הסתירה. בתחילה העידה כי המתלוננת סיפרה לה כחודש חודשיים לפני היציאה לטיול לתאילנד (עמ' 20 ש' 13), אך לא ידעה למסור מועד מדויק. ג' הופנתה להודעתה, שם מסרה כי המתלוננת סיפרה לה לראשונה בעיצומו של הטיול (עמ' 22 ש' 15), אך לא התייחסה לפער הגרסאות. לאחר מכן, טענה כי המתלוננת סיפרה לה הן לפני הטיול והן במהלכו (שם ש' 23). התוצאה היא שלא ברור באיזה עיתוי סיפרה לה המתלוננת.

אם לא די בכך, בניגוד לעדות ג', המתלוננת שנחקרה ביום 23.8.12 כלל לא הזכירה שג' יודעת על האירוע, ולהיפך- היא טענה בהודעתה שלא סיפרה לאיש פרט לגיא.

32. ג' העידה כי המתלוננת התקשרה אליה כדי להודיע לה שהתלוננה במשטרה וייתכן שאף אליה יפנו (עמ' 25 ש' 16-19), מה שמעורר חשש כי המתלוננת שיתפה אותה בתכנים שונים, ושלא בטובתה נמצאה בתיאום גרסאות.

33. ג' טענה שיש ברשותה שיחות מוקלטות עם המתלוננת (עמ' 30 ש' 17), אך לא הוגשו שום שיחות שכאלה. מעבר לכך, טענה כי השמיעה הקלטה באזני החוקרת, אך גם לכך אין זכר בחומר הראיות. עוד טענה כי טרם מסירת הודעתה, רשמה לעצמה "מונולוג", שאותו הקריאה לחוקרת, אך אין זכר למסמך שכזה.

34. אני מוצאת כי אין בעדות זו כדי לשפוך אור רב על הפרשה.

הודעת גיא גרנות

35. כזכור, המתלוננת טענה כי סיפרה על התקיפה לגיא שטיפל בה אז, והוא אמנם מסר הודעה במשטרה (ת/10). ההודעה הוגשה בהסכמה מבלי שזומן לעדות.

36. חשוב לציין כי ביחס לחלקו של גיא בפרשה מסרה המתלוננת מספר גרסאות שקשה ליישב ביניהן. מחד, העידה כי סיפרה לו בו ביום, מיד לאחר קרות האירוע: "נורא בכיתי ואמרתי לו שקרה משהו נורא... נורא בכיתי, ואמרתי לו שאני נעולה בחדר ארונות... כי לא רציתי להגיד ופחדתי" (עמ' 62 ש' 19; עמ' 63 ש' 2). מאידך, כשנשאלה שוב מתי סיפרה לגיא, השיבה: "או טיפול מיד אחרי זה, או אחריו. לדעתי טיפול אחרי זה" (עמ' 63 ש' 9). מצד שלישי, טענה שסיפרה לגיא בטלפון כשהיא בוכה (עמ' 73 ש' 20, 27-28). והנה, בניגוד לכל הגרסאות הללו, שיש ביניהן סתירה פנימית, עולה מהודעת גיא כי בחודש יולי 2012, המתלוננת סיפרה לו שהנאשם סטר לה "כחודש פלוס" לפני כן וציינה באזניו שלא סיפרה לו בזמנו, כיוון ש"לא יכלה להתמודד עם זה". יוצא אפוא, כי בדברי גיא אין תמיכה לאף אחד מן התרחישים (הסותרים) שמסרה המתלוננת.

37. המתלוננת נתבקשה להתייחס לסתירות הללו, אך תשובותיה חוזרות לדפוס המוכר, של הפנייה להקלטות ומסמכים בהם תיעדה את מעשי הנאשם לטענתה, שאין זכר לקיומם בחומר הראיות:



ת. ...גיא לא זוכרת מטופלת שנתיים וחצי, יום יום הוא רואה אותי כמעט, הוא לא זוכר שיחה כזו, אבל עברו 6 שנים וחצי מלהיות במיטה עם חרדות יש לי לעבור על הקלטות וניירת שמאוד קשה לי וזה לוקח שנים, מה לעשות, דיברתי עם גיא שיחות, גם גיא שהוא זוכר הכל, רק לא את השיחה, איזה קטע שבשיחה איתי הוא אומר הכל ואפילו ד"ר רונצוויג ואני..

לשאלת בימ"ש

ש איזה סיבה היתה לו לא לזכור אם הוא המטפל שלך

ת. כל העדים שלי לא זוכרים פרט אחד חשוב שלי יש אותו מוקלט.

ש איך את מסבירה את זה שיש לכולם מניע לא לזכור

ת מה הסיכוי שגיא שמכיר אותי שנתיים, שאני בוכה פעם ראשונה, הפסיכיאטרית, אני לא טיפשה, אני מסבירה, גיא זוכר את זה וזה גם מוקלט.

המשך חקירה נגדית:

ש. אני אומר לך שכששאלו את גיא מה הוא שמע על האירוע הוא אומר שסיפרת לו בחודש שביעי שנת 2012 על אירוע שהיה מספר חודשים לפני זה

ת. לא שמעתי דבר כזה בחיים.

ש הוא לא אומר בשום צורה ואופן שנפלת על הרצפה והתקשרת אליו מהחדר

ת התקשרתי בבכי היסטרי ולא אמרתי שנפלתי על הרצפה ושאלתי מתי אפשר להיפגש

ש והוא נשאל אם מסרה על אלימות פיזית, והוא השיב שהאירוע היה חודש פלוס לפני שסיפרה לי על האירוע, גיא נשאל ספציפית והוא אומר שאת סיפרת לו חודש וחצי אחרי לכאורה שהאירוע קרה, גיא משקר? הוא רוצה ברעתך?

ת. גיא בבימ"ש לענייני משפחה, יש עדות ארוכה שלו, הצד שלו חקר אותו שם

ש מה יש לך להגיד על זה שגיא אומר בעדות שלו שהוא נשאל על האירוע הזה, מה את אומרת על זה שהוא אומר שסיפרת לו על זה, זה היה חודש וחצי אחרי האירוע הלכאורי שקרה.

ת. הצד השני, זה פשוט לוקח שנים לראות את זה, מכל מקום הוא לוקח עד שלי ומוציא אותי לא אמינה, יש לי למשל את גיא, מוקלט שהוא אומר שד"ר רונצוויג שקלנו להגיד לך ללכת להתלונן במשטרה. דבר שני, המומחית שבימ"ש מינה, אנשים אומרים שהם לא זוכרים דברים ויש לי הוכחות. עדים חשובים שלי, מטפל שלי מאלימות במשפחה לא מגיע למסור עדות. יש לי הוכחות, העד הכי חשוב אומר לי אני רוצה להופיע לא מזמנים, המטפל שלי שגר לידי והעורכת דין אומרת שלא תפסה אותו שנתיים. הכל בסדר והכל אמת, יש מסמכים.



38. המסקנה היא כי הודעת גיא מבליטה קשיים בגרסאות המתלוננת.

39. סיכומה של פרשת התביעה הוא שעלו קשיים רבים מאד, ובאמירה זהירה זו אסתפק.

ראיות ההגנה

40. הנאשם הכחיש את התרחשות האירוע מכל וכל. לפי עדותו אמנם היחסים בינו לין המתלוננת לא היו טובים, וכן היו חילופי דברים קשים ביניהם, אך הוא לא תקף אותה. עוד תיאר את השתלשלות העניינים סביב הנסיעה לתאילנד, ואת מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, בחזרתם, עד עזיבתה את הבית. בעדותו תיאר כי לאחר האירועים, ואף כיום, ילדי הזוג מצויים במשמורתו.

41. לא מצאתי כל סתירות פנימיות בגרסת הנאשם.

42. בנם של המתלוננת והנאשם, ב.ז., כבן 20, הוזמן להעיד מטעם הנאשם. עדותו לא נגעה לליבת האישום, כיוון שלא נכח בעת האירוע הנטען, אלא מטרתה היתה להזים את טענות המתלוננת בעניין אלימות הנאשם כלפי ילדיו. ב' העיד כי בניגוד לעדות סבתו, ת', מעולם לא הוכה על ידי הנאשם, אך מצד שני כן ננקטה כלפיו אלימות מצד המתלוננת. בנוסף, העיד כי בעוד שאביו תמך מאז ומתמיד בשמירת הקשר שלו עם אמו, הרי היא השמיצה את הנאשם, ואיימה על הילדים לבל יהיו בקשר עמו.

43. סיכומה של פרשת ההגנה הוא כי הנאשם עומד על הכחשתו ומייחס את ההאשמות למצבה של המתלוננת. לא ניתן להתעלם מן התימוכין לגרסתו, בעדות בנו.

סיכום

44. הראיתי כי קיימים קשיים רבים ועמוקים בראיות התביעה, ומולם עומדת גרסת הנאשם, שלא ניתן לשלול אותה בשום אופן. נוכח כל האמור לעיל, ספק רב האם התרחש האירוע נשוא האישום.

45. במצב זה, לא ניתן להרשיע את הנאשם.

על כן, אני מזכה את הנאשם.



ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ט, 24 ינואר 2019, במעמד הצדדים